I do Trapsavce dorazí každoročně příspěvky z ciziny. Z Austrálie, Švýcarska, USA,… Jenže to vše jsou dílka českých autorů, které s těmito zeměmi spojuje především místo pobytu autorky či autora. A přece jeden zahraniční jazyk zní každoročně. A nejen zní, v posledních letech každoročně se slovenská poezie a próza objevuje na stupních vítězů, byť cena nejvyšší Zlatý Trapsavec na Slovensko zatím ještě neputovala. Chtěl jsem napsat do zahraničí, jenže znáte to, pro nás ta hranice nikdy neexistovala…
Příspěvky jsou z loňského **Trapsavce**. Příjemné čtení Belmondo

Pod previsom

Sme tak trochu skanzen
a tak trochu blázni
V kútku úst cigáro
a krásne zelené frázy

Zabíjame čas,
čo sa na nás tlačí
Občas prehrávame
Ale pár výhier stačí

Adalbert D'Ady Mezei

Nepoučiteľní

Hovorí sa: „Kto sa bojí, nech nejde do lesa.“ Ale my aj tak chodíme. A bojíme sa. Najmä zo začiatku. Kým zistíme, že niet sa veľmi čoho báť. A kým si zvykneme. „Človek si aj na šibenicu zvykne.“ A sú aj takí, čo sa boja celkom radi. V posledných rokoch to vidieť aj na tých Trapsaveckých poviedkach. Samí duchovia, mimozemšťania, masakre nevinných trampov... A bývajú dlhéééééééééééé. Mnohí si pri ich čítaní dobre pospia. Všetci čakajú na pointu. Na rozdiel od toho rumunského filmu, kde dvaja idú pol filmu po koľajniciach tam, a druhú polovicu zasa späť, a za celú dobu sa vôbec, ale vôbec nič neudeje, tak v tých dielkach sa nakoniec predsa len niečo stane. Niečo prekvapivé, alebo niečo, čo všetkých ohromí natoľko, že začnú kričať: „Umíííííííííííííí“. To zobudí aj tých, čo pointu načisto prespali. Ale preberú sa a kričia aj oni. Veď: „Kto chce s vlkmi žiť, musí s nimi vyť!“
Ale naozaj, v lese sa niet čoho báť. Už moja mama hovorievala, že báť sa treba najmä zlých ľudí. A mala pravdu. Ale takí do lesa nechodia. Veď by sa chudáci načakali, kým by okolo nich išla nejaká tá vhodná obeť! Mama mi hovorievala aj: „Podľa seba, súdim teba.“ To je tiež jedna veľká pravda. Napríklad taký skupáň a lakomec by si ťažko vedel predstaviť, že by mu niekto len tak niečo dal. Takí sa tiež boja. Ani nie tak lesa, ako ľudí. Že im niekto odhryzne z ich krajca chleba. Ani takí sa dlho neohrejú pri našich ohňoch. Našťastie! Dalo by sa o tom veľa hovoriť. O prísloviach, porekadlách, a o našom živote. Ale nechcem. Bolo by to dlhéééééééééééé. A tak už len jedno príslovie pre tých, ktorí sa lesa ešte stále boja. Aby vedeli, ako na to: „Odvážnemu šťastie praje.“ Keď sa tak človek zamyslí, zistí, že tí naši predkovia mali v príslovia a porekadlách celkom dobrých pomocníkov. Keby sme sa ich držali, možno by sme tu dnes nemali to, čomu sa hovorí hospodárska kríza. Už moja stará mať hovorievala: „Len takou perinou sa prikrývaj, akú máš.“ Ale my? A dnes? Kdeže! Nechceme my počúvať takéto rečičky. Nie! My chceme VŠETKO, a podľa možnosti HNEĎ. A kvôli tomu sme ochotní urobiť

čokoľvek. A netrápi nás, čo bude zajtra. „Po nás potopa!“ Aj to je jedno z dávnych prísloví našich predkov. Z neho je jasné, že aj tí, čo tu žili pred nami, robili rovnaké chyby, aké robíme aj my dnes. Sme jednoducho nepoučiteľní.
Rovnako, ako sú nepoučiteľní tí z nás, ktorí sa každoročne snažia zosmoliť nejaký príspevok do Trapsavca napriek tomu, že vedia, že na nejakú slávu to nebude. Aj toto celé je len jedno veľké NIČ. A nemá to ani pointu. Rovnako, ako nemávajú pointu ani naše vandre. Keď môžeme, vypadneme si v piatok potichu do toho svojho lesa. Väčšinou sa neudeje nič mimoriadne. Žiadni mimozemšťania, ani víly, ani duchovia. Ale predsa len sa tam udejú veci... Stretneme sa tam s ĽUĎMI, s ktorými je nám dobre. A o tom sú aj Trapsavecké stretnutia. Kvôli nim sú mnohí z nás ochotní napísať čokoľvek.

Katarína Mezeiová – Túlavá Jackie